

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.34/2025/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten 2025. június 17. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2024. október 10. napján kihirdetett 20.B.83/2023/26. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított kábítószer birtoklása vétségének jogszabályi megjelölése helyesen a Btk. 178. § (6) bekezdés I. fordulata.

A szabadságvesztés végrehajtásának próbaideje alatt a vádlott pártfogó felügyelet alatt áll.

Az elsőfokú eljárásban felmerült és a vádlott által megfizetendő bűnügyi költség összege helyesen 1.097.048 (egymillió-kilencvenhétezer-negyvennyolc) forint, míg a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.200 (tizenötezer-kettőszáz) forint bűnügyi költséget szintén köteles a vádlott az államnak megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott lakcímének feltüntetését mellőzi.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. év október hó 10. napján kihirdetett 20.B.83/2023/26. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés] és kábítószer birtoklásának vétségében [Btk. 176. § (6) bekezdés], amiért őt – halmazati büntetésül – 2 év szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette, amelyről megállapította, hogy elrendelése esetén börtön fokozatban kell végrehajtani, és abból a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Az elsőfokú bíróság a bűncselekmény eszközéül használt kést elkobozta és a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása, a kiszabott szabadságvesztés tartamának felemelése, a szabadságvesztés végrehajtása próbaidőre történő felfüggesztésének mellőzése és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása végett, míg a vádlott és védője bizonyítottság hiányában történő felmentés, illetve a büntetés enyhítése céljából jelentettek be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.764/2024/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezését fenntartotta. Annak az álláspontjának adott hangot, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, olyan abszolút, illetve relatív eljárási szabályt nem sértett, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná. Megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság szükségtelenül ismételte meg a tárgyalást a korábbi tárgyalási határnap óta eltelt hat hónapnál hosszabb időre tekintettel, mert ezt a perbeli felek közül senki nem indítványozta. A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az ügyben releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egymással összevetette, értékelte, amelynek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg. Okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és az irányadó tényállás értelmében a vádlott ölési cselekményének minősítése is megfelel az anyagi jogi rendelkezéseknek, miként az egészséget veszélyeztető bűncselekményt is helytállóan minősítette. Ezzel kapcsolatban jelezte azonban, hogy a bűncselekményt megjelölő törvényhelyet tévesen jelölte meg az elsőfokú bíróság, noha az ítélet indokolásában az már helyesen szerepel. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket helyesen vette számba, azokat a súlyuknak megfelelően értékelte, ezért nem tévedett, amikor a vádlottal szemben szabadságvesztés büntetést szabott ki, de a büntetés mértéke indokolatlanul enyhe. Egyetértve az elsőfokú ügyészi fellebbezésben kifejtettekkel arra mutatott rá, hogy a törvényszék az enyhítő körülményeknek eltúlzott jelentőséget tulajdonított, ezért a vádlott terhére rótt cselekmény tárgyi súlyához nem igazodó és a büntetési célokat, különösen a speciális prevenciót nem megfelelően szolgáló büntetést szabott ki a vádlottal szemben. A Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt enyhítő rendelkezés alkalmazásával a büntetési tételkeret alsó határánál rövidebb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását az enyhítő körülmények száma és nyomatéka nem teszik indokolttá. Hasonló okokból nem indokolt a vádlottal szemben a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése. Figyelemmel a vádlott terhére rótt cselekmény jelentős tárgyi súlyára, a végrehajtásában 5 év próbaidőre felelfüggesztett, 2 év tartamú szabadságvesztés nem alkalmas a speciális prevenció cél elérésére. A büntetési célok kizárólag hosszabb tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén érvényesülhetnek, csak ez a szankció lehet elég súlyos ahhoz, hogy visszatartsa a vádlottat a bűnismétlés, a társadalom más tagjait pedig bűncselekmény elkövetésétől. A fellebbviteli főügyészség az átiratában megjegyezte még, hogy álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság a vádlottat terhelő bűnügyi költség kiszámítása során és annak részletes megjelölése mellett a korrigálására tett indítványt. Összességében tehát a fellebbviteli főügyészség a

vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés súlyosítását, a végrehajtás felfüggesztésének mellőzését, közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását és a bünygyi költség pontosítását szorgalmazta.

[4] A vádlott védője a fellebbezését írásban is megindokolta. Ebben annak a jogi álláspontjának adott hangot, hogy Terheltl cselekménye nem emberölés kísérlete, hanem súlyos testi sértés kísérlete volt. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú eljárás során nem kapott kellő figyelmet az a körülmény, hogy a vádlott hasadásoo elmebetegségben szenved, amit a kábítószer fogyasztással kapcsolatos szokásai csak fokoznak. Súlyos alkalmazkodási zavara van, korábban pedig megállapították, hogy Terheltl elmebetegségben szenved. Vitatta továbbá a védő a bűncselekmény elkövetésül használt kés emberölésre objektíve alkalmas voltát, továbbá azt is, hogy a vádlottnak valóban ölési szándéka volt-e. Felvetette, hogy a vádlott büntetőjogi felelőssége – beszámítási képessége hiányában – esetlegesen nem állapítható meg, ezért felmentésének lehetőségét is vizsgálnia kell a másodfokú bíróságnak. Másodlagosan eltérő, enyhébb minősítés megállapítása mellett a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[5] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket nyilvános ülésen bírálta el a Be. 599. § (1) bekezdése értelmében.

[6] A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezését – részben módosítva – tartotta fenn. Perbeszédében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatta, a bizonyítékok értékelésének módjában sem talált kivetnivalót, azonban azonos tényállás mellett azt szorgalmazta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott életelleni cselekményét emberölés büntette előkészületének vagy még inkább a zaklatás súlyosabban minősülő esetének értékelje. Az élet elleni cselekmény előkészületként történő értékeléséhez kapcsolódóan arra hivatkozott, hogy a megállapított irányadó tényállás szerint a vádlotti magatartás meglehetősen teátrális volt, amely inkább a fenyegetés súlyos jellegét helyezte előtérbe, mint sem a tényleges ölési szándékra utalt volna. A vádlottnak az a magatartása, hogy látványosan felemelte a kést, a védői álláspont szerint a sértett fenyegetését és határozott megfélemlítését szolgálta. A terheltnek ez a magatartása az általa elkövetett korábbi szülői bántalmazások sorába illeszkedik bele és a magatartását úgy valósította meg, hogy az édesapjának kimondottan módja és ideje legyen a beavatkozásra. Ezt mi sem mutatja jobban, hogy az édesapja felszólítására a cselekményét azonnal abbahagyta. A korábban kifejtett érvelésével ellentétben ez alkalommal azt hangsúlyozta a védő, hogy a vádlottnak büntetőjogi értelemben teljes volt a beszámítási képessége, mert ha nem az lett volna, akkor kétséget kizáróan véghez vitte volna az ölési cselekményt. Viszont teljes beszámítási képessége birtokában képes volt önkontrollt gyakorolni, különbséget tett fenyegetés és tényleges szúrás között, az ölési cselekmény végrehajtását nem kezdte meg, ezért emberölés büntetnének kísérlete miatt felelősségre sem vonható. A korábban már leírt indítványával egyezően kérte, hogy a másodfokú bíróság enyhébben minősítse a vádlott életelleni cselekményét és ennek szerves folyományaként a Terheltl dal szemben kiszabott büntetést enyhítse.

[7] Terheltl vádlott a saját védelmében nem szólalt fel és az utolsó szó jogán sem tett nyilatkozatot.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az ügy érdemi elbírálását megelőzően a felülbírálat terjedelmében foglalt állást. Ennek során megállapította, hogy a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései az irányadók e tekintetben, így a felülbírálat terjedelme teljeskörű. A másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálta. Vizsgálta az elsőfokú ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó

rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[9] Az ellentétes irányú fellebbezések közül az ügyész súlyosítást célzó fellebbezése – más okból – alapos.

[10] A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta és nem vétett olyan abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést, amely az ítélete szükségszerű hatályon kívül helyezését eredményezte volna. Helytállóan mutatott rá a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átíratra, hogy a Budapest Környéki Törvényszék a Be. 518. § (3) bekezdésében rögzített – a tárgyalás megismétlésére vonatkozó – rendelkezést tévesen alkalmazta, amelynek eredményeként szükségtelenül ismételte meg az eljárást. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a törvényszék a 2024. év február hó 26. napján nyilvános előkészítő ülésre tűzte az ügyet, majd azt követően nyomban tárgyalásra tért át. Ehhez képest több, mint hat hónap telt el a 2024. év október hó 10. napján tartott következő tárgyalásig, amely tény elvileg valóban szükségessé tette volna a tárgyalás megismétlését. A Be. 518. § (3) bekezdésének 2. mondata azonban e tekintetben egy megengedő rendelkezést tartalmaz, mert kimondja, ha a korábbi tárgyalási határnap óta hat hónap eltelt, a tárgyalást az ügyész, a vádlott vagy a védő indítványára meg kell ismételni. További engedményt tesz az eljárási törvény a megismétlés módját illetően, mert úgy fogalmaz, hogy a bíróság a tárgyalást a tárgyalás korábbi anyaga lényegének ismertetésével ismétli meg. A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.83/2023/26. alszámú tárgyalási jegyzőkönyvéből megállapítható, hogy a bíró észlelte a tárgyalási időköz elteltét, amelynek eredményeként a tárgyalás fentebb megjelölt egyszerűsített megismétléséről határozott és ennek megfelelően járt el. Ugyanakkor a jegyzőkönyv nem tartalmaz az ügyészhez, a vádlotthoz és a védőhöz címzett kérdést a megismétlés tárgyában, továbbá azt sem, hogy a perbeli felek bármelyike indítványozta volna a tárgyalás megismétlését. Ezért tehát megállapítható, hogy a törvényszék indokolatlanul ismételte meg a tárgyalást, amely azonban egyáltalán nem befolyásolta a cselekmény elbírálását, valamint a vádlott és védő jogait. Az elsőfokú bíróság részéről a tárgyalás megismétlése inkább felesleges garanciális elem volt, mintsem tényleges eljárási szabálysértés.

[11] Az elsőfokú bíróság egyebekben az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a rendelkezésére álló és az általa beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is megvizsgálta, összevetette, majd ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást, amely mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben felsorolt megalapozatlansági hibáktól, így az a másodfokú eljárásban is irányadó volt a Be. 591. § (1) bekezdése értelmében. Megjegyzendő, hogy a törvényszék által megállapított történeti tényállást támadás nem érte a perbeli felek részéről.

[12] Az elsőfokú bíróság a vádlott tagadásával szemben a tanúvallomásokra, a különböző szakterületekhez tartozó szakértők véleményeire alapozva állapította meg a tényállást, amely a másodfokú eljárásban is irányadó volt. Nem vétett eljárási hibát a törvényszék akkor sem, amikor tanú nyomozás során tett tanúvallomását a Be. 527. § (1) bekezdés b) pontja alapján ismertetéssel tette a bizonyítási eljárás anyagává. Részletesen megindokolta, hogy mely bizonyítékok alapján állapította meg a vádlott bűnösségét Terhelt1 tagadásával szemben. Ennek eredményeként okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, mert az irányadó történeti tényállás lényege szerint mint egy 7,5 cm pengehosszúságú kés objektíve alkalmas az emberi élet kioltására. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott ölési szándékára – az állandóan követett bírói gyakorlat szerint – a kívülvilágban megnyilvánuló magatartásából, cselekedeteiből, kijelentéseiből, az alkalmazott eszközökből és az egyéb elkövetési körülményekből vont következtetést. E tekintetben figyelemmel volt a 3/2013.BJE. határozat I/1/2/A. pontjának a), b) és d) pontjaiban

kifejtettek, amelynek eredményeként helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a terhelt az emberölés klasszikus és tipikus eszközének minősülő kést használt az elkövetés során. Ugyancsak helyesen tulajdonított jelentőséget Terhelt1 elkövetéskori kijelentéseinek, amelyben a sértett megölését helyezte kilátásba, miközben ennek megfelelő adekvát magatartást tanúsított akként, hogy a kést a feje fölé emelte olyan távolságban a sértettől, amely közvetlenül lehetővé tette az édesanyja fizikális sértését. Egyetértett az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtettekkel, miszerint a vádlott ölési szándékára, elszántságára és kijelentéseinek komolyságára utalt az a magatartása, hogy a sértett felé indult és két személy felszólítására sem hagyott fel a magatartásával. E cselekvőségének kizárólag az vetett végett, amikor az édesapja a sértett elé állt és újra határozottan felszólította Terhelt1ot magatartásának abbahagyására. Ezért tehát nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott magatartását a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott – a Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti – emberölés bűntettének kísérleteként értékelte.

[13] A védő eltérő (enyhébb) minősítésre vonatkozó indítványára reagálva az ítéltábla hivatkozik a fellebbviteli főügyészség átiratában felhívott eseti döntésre. A BH.2003 évi 48. szám alatt közzétett eseti döntésben a vádlottól több, mint három méterre álló sértettel szemben a bíróság a késnek szúrásra emelését nem tekintette az emberölés bűntette megkezdésének, ennél fogva e bűncselekmény kísérletének sem, hanem emberölés előkészülete bűntetteként értékelte.

[14] Jelen tényállás azonban lényegesen eltér a példaként felhívott eseti döntésben szereplőnél, figyelemmel arra, hogy az irányadó tényállás szerint a vádlott közel volt a sértetthez olyannyira, hogy a fenyegetőzésének megfelelő magatartást (az ölési cselekmény kifejtését) akadálytalanul végre tudta volna hajtani, hiszen a sértett a kés hatótávolságában tartózkodott és a cselekményt kizárólag a vádlott édesapjának beavatkozása szakította meg. Nem lehet kétséges, hogy hatótávolságon belül a kés fej fölé emelése és eközben az ölési szándék hangoztatása az ölési magatartás tényleges megkezdéseként értékelendő.

[15] A vádlott egészséget veszélyeztető bűncselekményét szintén helyesen minősítette az elsőfokú bíróság kábítószer birtoklásának vétségeként, azonban – nyilvánvaló elírási hiba következtében – a bűncselekmény jogszabályi helyének megjelölését tévesen tüntette fel a rendelkező részben. Ezért azt az ítéltábla megváltoztatta és a vádlott által elkövetett bűncselekményt a Btk. 178. § (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő deliktumként nevezte meg. Egyetértett a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtettekkel, nevezetesen, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában – a [28] bekezdésben – már helyesen jelölte meg az általa megállapított bűncselekmény jogszabályi helyét.

[16] Az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott bizonyítási eljárásban jelentős részt szentelt a vádlott elmeállapotának és ezáltal büntetőjogi beszámítási képességének tisztázására. E tárgyban több szakterülethez tartozó szakértők egyesített szakértői véleményét szerezte be, figyelembe vette a gondnokság alá helyezési perben készült szakvéleményeket, majd a szakértői vélemények szintetizálását követően megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a bűncselekmény elkövetésekor a vádlott büntetőjogi beszámítási képességgel rendelkezett, másként fogalmazva nem szenvedett elmebetegségben, gyengeelméjűségben, tudatzavarban, szellemi leépülésben vagy személyiségzavarban, amely kizárta vagy akár csak korlátozta volna abban, hogy cselekménye társadalomra veszélyes következményeit felismerje, illetve, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék.

[17] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen sorolta fel a vádlott javára szóló enyhítő és a terhére értékelendő súlyosító körülményeket, azonban azok kisebb korrekcióra szorulnak. Az enyhítő körülmények közül mellőzni kellett azt a körülményt, hogy a vádlott a bódult állapotában követte el a cselekményét, hiszen ez önhibájából fakadt, mert kábítószer fogyasztott, ezért e körülmény inkább a súlyosító

körülmények között értékelendő. Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a kísérlet befejezetlen volt, de tévedett, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a kísérlet közeli. A kísérlet közeli vagy távoli voltát az dönti el, hogy a ténylegesen bekövetkezett sérelem miként viszonyul – közel vagy távol esik – a célzott, vagy szándékolt eredményhez. Az irányadó tényállás alapján a vádlott által elkövetett emberölés kísérlete távoli kísérlet volt, amely körülmény ugyancsak enyhítőként értékelendő. Noha a kísérlet befejezetlen volt, mégsem lehet enyhítő körülményként értékelni az önkéntes elállást, tekintettel arra, hogy a vádlottat a magatartásának folytatásában az édesapja akadályozta meg, miként ezt a törvényszék az indokolásában helyesen fejtette ki. E körben csak azt szükséges pontosítani, hogy a vádlott javára meg nem állapított önkéntes elállás jogszabályi helye a Btk. 10. § (4) bekezdés a) pontja.

[18] Az ekként megváltozott bűnösségi körülmények sem indokolják az ítéltábla álláspontja szerint a vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítását, sem annak tartamát, sem pedig próbaidőre történő felfüggesztés mellőzését illetően. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék által kiszabott - végrehajtásában a törvényben meghatározott leghosszabb időre felfüggesztett - szabadságvesztés megfelelően szolgálja a büntetési célokat és a kísérlet befejezetlenségére is figyelemmel nem kifogásolható az enyhítő szakasz felhívásával meghatározott szabadságvesztés mértéke sem. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrány egyaránt szolgálja a generál-és speciálpreventív büntetési célokat, ezért az ítéltábla meggyőződése szerint a büntetés súlyosítása nem indokolt, miként a további enyhítés sem szolgálná a büntetéshez fűződő társadalmi érdekeket.

[19] Más okból azonban alapos a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezés. A 2017. évi LXXIX. törvény 17. §-a módosította a Btk. pártfogó felügyeletre vonatkozó rendelkezéseit. A 2021. év július hó 8. napjától hatályos rendelkezés értelmében [Btk. 69. § (2) bekezdés d) pont] a törvény kötelező szabálya alapján pártfogó felügyelet alatt áll a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejére az, akit a hozzátartozója sérelmére elkövetett személy elleni erőszakos bűncselekmény miatt ítélték szabadságvesztésre. A Btk. 459. § 14. pontjának a) alpontja értelmében hozzátartozó az egyeneságbeli rokon és ennek házastársa vagy élettársa. Az irányadó történeti tényállásban foglaltak alapján a vádlott a cselekményét a 2022. év március hó 16. napján, vagyis az új anyagi jogi rendelkezések hatálya alatt követte el az édesanyja sérelmére, ezért az ítéltábla megállapította, hogy Terheltl a szabadságvesztés végrehajtásának próbaideje alatt pártfogó felügyelet alatt áll.

[20] Helyesen döntött a Budapest Környéki Törvényszék, amikor a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pontjának eb) alpontja alapján a vádlottat – a szabadságvesztés végrehajtásnak esetére – kizárta a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből. Ugyanakkor az elsőfokú ítélet indokolásának [43] bekezdésében a törvényszék a korábbi helyes rendelkezésével ellentétesen hívta fel a Btk. 38. § (2) bekezdésének a) pontját, amely szerint a vádlott a szabadságvesztés büntetésből annak kétharmad részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Akkor határozott a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően az elsőfokú bíróság, amikor Terheltlöt kizárta a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből, ezért az ítéltábla az elsőfokú ítélet [43] bekezdéséből a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó indokolási részt mellőzi.

[21] Osztotta a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakat a másodfokú bíróság a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezést illetően. Az iratokból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság számítási hiba folytán nem kötelezte a vádlottat 9.600 forint bűnügyi költség viselésére, továbbá 7.200 forint bűnügyi költség nem a terhelt mulasztása folytán merült fel, amelyet viszont a terhére írt a törvényszék. A két összeg közötti különbség marad a vádlott terhén, ezért az általa megfizetendő bűnügyi költség összege helyesen 1.097.048 forint.

[22] A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdésének felhívásával a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg a törvényszék ítéletének törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] A másodfokú eljárásban a vádlott védelmével felmerült bűnügyi költség megfizetésére is kötelezte az ítéltábla Terhelt1ot a Be. 613. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Be. 574. § (1) és (2) bekezdéseiben írtakra is. A másodfokú bíróság nyilvános ülésén tisztázódott, hogy a vádlott a lakcíme nem létezik, ezért annak feltüntetését mellőzte az ítéltábla.

Budapest, 2025. június 17.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.
a tanács elnöke

dr. Németh Nándor s.k.
előadó bíró

dr. Zsótér Zsuzsanna s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.83/2023/26. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.34/2025/8. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 vádlott tekintetében 2025. év június hó 17. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. június 17.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.
a tanács elnöke